

Zwarte rivier

Het ging niet goed. Er liep een zwarte rivier door mijn hoofd. Kronkelende olie, zijn baan steeds veranderend. Het legde me lam. Mensen zagen het in mijn ogen. In plaats van een fonkelende ster een zwarte rivier.

Donderdag. De rivier was weer breder geworden, bijna buiten haar oevers getreden, en ik begon te happen naar adem, ik weet niet waarom, waar het vandaan kwam, of het ooit stoppen zou. Ik stond op, kleepte me aan, maar ik was het niet. Ik bleef liggen in bed, ik kon niet meer opstaan, ik bleef liggen in bed, en keek naar hoe ik mezelf aankleepte.

Ik deed de deur achter me dicht, stapte op mijn fiets en dwaalde naar het afgelegen station, zeven kilometer verder, waar de trein nooit stopte. Ik zette het rijwiel tegen een roestig hek, en deed de ketting vast, ik weet niet waarom, en liep naar het lege perron. Het was vreemd dat dat station bestond, er waren helemaal geen huizen. Niemand stapte hier op de trein. Het was perfect.

Ik deed mijn ogen dicht, en ademde diep in, die laatste nazomerse ochtendbries, volledig naar binnen, tot aan tintelende tenen. Een kleine lach rond mijn mond, en in de verte hoorde ik het zachtruisende geluid van de aankomende intercity.

Toen ik mijn ogen opendeed, zat er voor me op de grond een zwarte kraai. Ik schrok. Ik had geen gefladder gehoord. Ik had hem niet zien lopen. Hij was er ineens.

Toen ik goed keek, zag ik dat hij een diepblauwe gloed over zijn vleugels had. Hij keek naar me, met zijn fonkelende kralen, en ik kon niet anders dan staren. Ik keek in die koolzwarte ogen en zag een zwarte rivier, kronkelende olie, met wit, wuivend riet en rode sterren. De wind krijste als borstelend staal, ik stond tot mijn middel in de rivier en hoorde echo's van kraaien die draaiden en cirkelden boven mijn hoofd, steeds sneller, steeds dichterbij, tot ze als een trechter afdoken op mijn ogen. Ik schreeuwde, hield mijn armen over mijn hoofd, en het was stil.

Ik opende mijn ogen, en stond op het perron. De trein was voorbij, de kraai was verdwenen. Aan de overkant zat op een paaltje in een weiland een witte kraai. Hij kraaide twee keer, en keek me aan. Ik voelde de vraag in zijn ogen en knikte zacht. De kraai vloog, ik opende mijn ogen, en de sterren weerspiegelden. Ik stond op en kleepte me aan.